

KÁRPÁTI LAPOK

Magyarországi Kárpát turistaegyesületek kiadványa

A turistaság, a honismeret, a természetvédelem terjesztésére

Kiadó, szerkesztő: Nagy Péter (peter.nagi@t-online.hu)

2018-as esztendő főbb témái:

*Cserháti csatangolás, Házavató Zebegényben,
Színes vándortábor Feketehalomban, Köoszlopok birodalmában,
Dévényi krónika, Dömös – Rám-szakadék – Dobogókő,
Szilveszternapi sítúra, Nagy-Eged-hegyi emlékek*

Cserhádi csatangolás

Február 17-én

a Mátraverebély – Szentkút – Szent László-hasadék – Három forrás – Remetebárlangok útvonalon kezdtük az újívi kalandozást. A táv ugyan rövid volt, de a hideg havas időben kulturális örökségünk megismerésére szántunk több időt.

A kék túra a Cserhátba érve több helyen is új nyomvonalon halad, útjába esik Szentkút és a mátraverebélyi gótikus műemlék-templom is, amit szakszerű vezetéssel meg is tekintettünk. A templom híres halottja, Verebi Péter erdélyi vajda egy harci sebesülést követően lemondott a vajdaságról, és visszavonult az itteni birtokára. A közeli Szentkút víztől hamarosan meggyógyult, és hálából felújíttatta a templomot, itt látható a sírja is. Erdélyi vajdasága idején felvette a Hunyadi nevet, és ezen az ismert néven lett a törökverő Hunyadi János édesapja. Halála után a még kiskorú János a Szibinyáni család gondozásába került, így ismerik a szerbek Szibinyáni Janko néven.

Mátraverebély gótikus templom belseje

Idegenvezetőnk nem csak jól ismerte a templomot és Verebi Péter életútját, hanem az épület minden rejtett szépségét is lelkesen mutatta be. A templom eredetileg külső ajtaján különleges zárral nyitottunk be a mai sekrestyébe, mindenféle középkori titkos jelzés ékeskedett a falakon, és még a karzat lépcsője is „szívesen” várta a látogatókat. A jobb fotók kedvéért még létrára is mászhattunk (természetesen a létrát utána visszavittük a helyére).

A templom déli oldalánál a temető mellett indul a kék út, könnyen követhető a jelzés. A ropogós hó megkönnyítette a haladást, kényelmesen emelkedtünk az Őr-kő oldalában a Csapás-tető 358 méteres magasságába, hogy ugyanennyit lejtve megérkezzünk Szentkútra. A zarándokhelyet nemrég újították fel, zarándokszállások is épültek, a külső oltárt újra festették és aranyozták, a gyógyító forrás vizét pedig télidőre bevezették egy zárt helyre is. Régebben a partfalon háláadó táblácskák sora köszönte meg Szűz Mária közbenjárását a gyógyulásukért, ezek ma a partfal védelmében lévő Mária szobor mögé kerültek. A templom melletti kápolnában látható fájdalmas Szűz Mária-szobor egyenesen Jeruzsálemből érkezett. Hátizsákos ebéd és a zarándokhely megtekintése után körtúrát tettünk a Szent László-hasadék felé. Az új kék út is erre vezet, sokkal

Mátraverebély, Verebi Péter sírja

látványosabban, mint a korábbi útvonal. Letértünk róla a szakadékba és végigjártuk szinte teljes hosszában. Sajnos már elapadt a Szent László lovának patkója nyomán fakadt forrás, de a szakadék első része csodaszép, a vége felé már csak árokszerű, de nem bántuk meg a kissé bokatoró akciót. A friss ropogós hó itt is megmentett a sártól. A szakadék túlsó végétől egy dózerúton tértünk vissza a kék jelzésre, hogy újra letérjünk róla a három forrás felé – ami igazából négy forrás, az egymás mellett lévő Szent Imre, Szent László és Szent

István forrástól kissé távolabb a Mária forrásnál kiépített pihenőhelyre leltünk. Innen hamarosan visszaértünk a templomhoz, és felmáztunk a remetebárlangokhoz. A két oltárral felszerelt imaterem, egy lakókonyha és több kisebb tároló barlang mellett egy fürdőszobát is vájtak a kőzetbe káddal és pottyantós vécével. A remeték szép kilátásban gyönyörködhetek, nekünk sajnos ködös idő jutott.

A kálváriánál még látszottak a tavaly tavaszi széltörés maradványai – aztán a sötétedéssel együtt buszhoz siettünk.

Szentkúti Nagybaldogasszony templom kívül-belül

Szentkúti Szűz Mária és a hálaadó táblák sokasága

Szentkút, Szent László-hasadék

Szentkút, Szent Imre, Szent László és a Szent István források

Szentkúti remetebarlangok

Március 24-én

Hollókön és környékén csatangoltunk, új túratársat is köszöntöttünk Ráhel személyében. A hollókői vár meghódítása, némi helyi készítésű sajt begyűjtése és egy kávéval fűszerezett uzsonna után két útra léptünk volna, bár ebben az általam tévedésből hozott Budai-hegység térképe nem nagyon segített. Sebaj, Sándor György is boldogult Pesten Burda szabásmintával, mi is megtaláltuk a tájékoztató táblákon és a terepen az utat. Egy szép kilátású völgyben még könnyed sétának indult a túra, aztán utunkat állta egy jókora bekerített terület, amit a hegyre felkapaszkodva meg kellett kerülni. Egyetlen terepakadállyal kellett megküzdenuünk, a hatalmas csúszós sárral, így *Felsőtoldtól* a régi kék útvonalon trappoltunk el a *Bablevescsárdáig*. Mivel a karám-kerülő és a vendégmarasztaló sár ellenére jó tempóban jöttünk, így megcéloztunk egy korábbi buszt, de a megállóban az ellenség megtévesztésére az ellenkező irányú menetrendet tüzték ki. Az útelágazásban volt még két buszmegálló, betű szerint ugyanazzal a menetrenddel a három útirány ellenére, de mire némi netes segítséggel megvilágosodtunk, jött a pesti busz, így gyorsan felszálltunk rá.

Hollókő húsvét után visszavárt

Május 12-én több házat és múzeumát is felfedeztük (érdemes ide egy egész napos kirándulást szervezni, mert korántsem láttunk mindent, és a tanösvényre sem maradt időnk). Mindenki hódolhatott kedvenc népművészeti hobbijának, legyen az cserépedény-gyűjtés, ételkóstolás, régi házak és berendezések fényképezése vagy buborékfújás. A Babamúzeumban megtekintett népviselettel a vár felé vezető úton élőben is találkoztunk, mivel egy várbéli esküvőről sétált vissza az ifjú pár és a násznép két tagja.

A kék túra útvonala kissé megváltozott, de (mostmár jó térképpel) megtaláltuk. Egy tanya közelében két helyen is teljes szélességében elzárták a földutat egy drótkötéllal, ám ez az úton közlekedő terepmotorosokat nem igazán riasztotta el, többször találkoztunk velük. Raj-

tuk kívül bozótos, akácós, bodzás, néha sár és vadmalacok tarkították az utunkat. Egy kismalac tőlünk talán két méterre legelészett, később a *Pusztavárhegy* átmászása után a *Malomvölgyben* egy egész konda egy rakás kismalaccal csörtetett át előttünk a turistaúton. Sajnos nem álltak meg egy fotó kedvéért!

A térképen jelzett földvárat a terepen nem leltük meg, de a jelzőtáblákon kiírt információ végre helyesnek bizonyult – bár az említett földvárhoz is kithettek volna egy jelzést (lehet, hogy ők sem találták meg). Illatos akácokban értünk *Nógrádsípekre*, ahol gyönyörűen rendben tartott élő faluba csöppentünk, aki arra jár, ne hagyja ki a megtekintését!

Június 2-án

a szokásos hollókői buszra szállva indultunk útnak, csak némi gondot okozott a jegyvételnél, hogy az *alsótoldi pusztán* álló *Bablevescsárda* megállója a „*Kozárd nagymezői elágazás*” nevet viseli, de a pénztáros sem így, sem Bablevescsárda néven nem találta meg, így kaptunk jegyet Alsótoldig és Hollókőig is ugyanabban az árban. Még jó, hogy a buszvezető tudta, merre kell menni, így rendben odaértünk.

A csárdában egy csikósgatyát viselő fiatalember érvényesítette a pecsétjét, és indult előttünk, mi egy kávé után követtük a nyomát.

A kék jelzések táblái errefelé csak érintőlegesen egyeztek a térkép elnevezéseivel, még jó, hogy a jelzések rendszeren fel voltak festve, mert érdekes úgy azonosítani egy útvonalat, hogy a térképemen Purga, Macskahegy és Nagy kőhegy szerepel, a jelzőtáblákon pedig Varjú-bérc és Köves-bérc. A *Tepke* legalább egyezett. A nagy kapaszkodás idáig tartott, némi felhősödéssel, hús szellővel és távoli égzengéssel kísérvé. A felújított kilátó mellett utolértük csikós gatyás „előljáró” fiatalemberünket, és az elköltött háztizsákos ebéd után körülnéztünk a kilátóról. A teljesen más irányba mutató jelzőtábla ellenében itt a felfestett jelzést kell követni, különben Pásztón köt ki az ember az 575 méter magas Purga helyett, ami 8 méterrel lepipálja a Tepkét,

Hollókő vára

Hollókő népművészeti értékeit csodáltuk

Hollókői ifjú pár

de ez ott helyben nem tűnik fel. A kék út hosszasan hullámzik a hegyhátak közötti gerincen, szép a kilátás, és színes virágok, mohos sziklák vagy hatalmas faóriások tarkították a cseres-tölgyes-gyertyános erdőt. Igyekeztünk, hogy a villamlás ne a *Köves-bérc* adótornya körül érjen bennünket, és akkora sikerrel jártunk, hogy a zivatar végig mögöttünk vonult. *Nagybárkány* előtt egy hegyoldalnyi madár hatalmas csicsérgéssel köszöntött bennünket, ami egészen a falu határáig hallatszott. Még napsütésben értünk a templomhoz, az égi áldás csak a Mária-forrásnál ért utol bennünket a falu közepén, mi pedig a csikósgatyás túratársunkat értük utol újfent. A pecsét a kocsmában tartózkodik, így ott megvártuk, a vihar csendesedését, majd az egyetlen, az összes környező faluba becsalinkázó helyközi járáttal indultunk haza.

Október 27-én

a bejárt részeket közöttük össze a *Mátraverebély*, *Szentkút* – *Sámsönháza* – *Nagybárkány* kék túra szakasz bejárásával.

Egy lerobbant autó sikeresen addig blokkolta az autópálya közlekedését, hogy lekéstük a szentkúti buszcsatlakozást, no de nem estünk kétségbe, nekiláttunk a kék útnak *Mátraverebélytől*, így néhány kilométerrel megnövelve a bejárando távot. Újra megtekintettük a gótikus műemléktemplomot, igaz, most csak kívülről. Másfél óra lemaradással értünk *Szentkútra* (emiatt a remetelakásokat és Fejérkö várát kihagytuk a programból), déli harangszó mellett megebédeltünk, és némi égi áldással (esővel) kísérve megtekintettük a kegyhelyet, a gyógyító forrást, a *Szent László-hasadékot* és a távolabbi *Szűz Mária-forrást*. A *Vadász-gödörnél* még mindent jó helyen találtunk (vadászlak és vadetető hely, valamint jó irányba álló jelzőablák), később a Szentkút felé vezető táblákat valamiért fordítva tették fel a tájékoztató oszlopokra. A Betyár-barlangot nem leltük fel, és igazából az sem derült ki az összevissza mutató táblák miatt, hogy melyik irányba keressük. De az eső elállt és akadtak sokkal szebb látnivalók: a Szálláska-

Nagybárkányi pecsételés

völgy legelői és házikói, a rozsdás kinézetű vasas vizű forrás, *Sámsönházán* a régi épületek és a faluban a lábunk elé potyogó finom alma és dió. Egy udvarban ló és birkák köszöntöttek, a falu végén pedig egy *geológiai bemutatóhelyet* jártunk be. Csodás kilátás nyílt a dombtetőről a Mátra felé, és *Nagybárkány* „bezzeghangos” kocsmája, Mária-forrása, szép tornyú temploma, és egy ablakon kibámuló cicakolónia mind-mind kárpótolt a felfedezetlen betyárbarlangért és a kihagyott látnivalóért. Minden túránkon kellemes meglepetés volt a keleti Cserhát felfedezése. Az összes útba eső falu fényesen cáfolta az „elmaradott nógrádi falvak” sztereotípiáit, bár a buszközlekedés valóban ritkaságnak számít arrafelé, és ez megnehezíti nem csak a turisták, hanem a lakosság életét is.

Ha felfedezzük a fehér hollónál is ritkább megfelelő buszjáratokat, akkor 2019-ben a Cserhát nyugati részén folytatjuk a csatangelést.

Majer Zsuzsanna, MKE

fotók: Majer Zsuzsanna, Pintér Mihály

Házavató Zebegényben

Dunakanyar, a Börzsöny zebegényi környezete, valamint a szombati túra útvonala

A turista stílusosan túrával ünnepel

Így történt ez 2018. június 09-e szombat és 10-e vasárnap, amikor Victor Mónika – Mályi József közös ünneplésre invitálta a Pestkörnyéki Kárpát Egyesület tagságát.

Történt ugyanis, hogy a vendéglátóink a budapesti szerény lakásukat „lecsérték” egy zebegényi családi házra. A felújításban már annyira előre haladtak, hogy tudták fogadni a vendégsereget. Voltak, akik csak a két nap valamelyikére jöttek. Az ott alvók pedig közös vacsorával, diszkrét italozással töltötték az estét. Józsi még vetített diaképes bemutatóval is szórakoztatott minket.

Zebegényről röviden

Ilyenkor illik kicsit feleleveníteni a földrajzi ismereteinket, ezért (magamnak is) leírom:

Zebegény község a Duna bal partján a Dunakanyarban, Pest megyében, a Szobi járásban van. Megközelíthető szinte óránként közlekedő vonattal (Budapest Nyugati pu. – Szob vasúti fővonal), gépkocsival (12-es főközlekedési útról), koppel (Pilismarótról). A vonatot és a gépkocsit kipróbáltam, bár ez utóbbi Budapestről – az M2-es út hosszan elhúzódo építése miatt – elég borzasztó.

Illene még megemlítenem Zebegény nevezetességeit, híres embereit, de nem teszem. Bár elmentem és megcsodáltam a Kós Károly és Jánszky Béla tervei alapján épült Havas Boldogasszony templomot. Tudom, Szőnyi István itt élt és alkotott. Van Trianoni emlékmű és Országzászló, hétlyukú vasúti völgyhíd, kálvária domb kápolnával, kilátóval, hajózástörténeti kiállítás stb. Kérem a részletes adatokat az internetről beszerezni.

Most, számomra a legfőbb érdekesség – hogyan is nevezzem – a *Mályi-Victor villa*. Aminek utcája természetesen az Északi-középhegység nyugati szélének szépséges hegységéről, a Börzsönyről van elnevezve. Ez a Börzsöny utcai családi ház közvetlen kijáráttal rendelkezik a tőle Észak-Északkeletre elterülő Börzsöny hegységbe. Talán ez lehetett a házikó kiválasztásának egyik szempontja. A másik pedig, a teraszról csodaszép a kilátás a Sárkánydombra, kicsit távolabb a Pilisre. Na és Duna közelsége. Természetesen a tervezett túráink bejárásakor fő szempont volt a Duna láthatósága.

A felújítás folyamatában lévő ház állványai alatt átbújva indulásra készen a Hegyes-tető irányába

Kirándultunk

Szombatra körtúra volt kigondolva, a börzsönyi *Hegyes-tető* legfőbb célponttal. Persze egy kis kerülővel értük el, hogy legyen a lábunkban néhány kilométer. Így jutottunk el a *Törökmezői tanösvény* „6. Madárdalos Börzsönyi Erdők” ismertető táblájához. Majd a tanösvényen tovább a Köves-mező irányába haladva a Virágos-tér érintésével elértük a *Hegyes-tető* 482 m magas pontját. Mondanom sem kell, azonnal felmentünk a *Julianus barát torony* tetejére. A tábla szerint a mutató és időt álló kilátót 1939-ben építette megalakulásuk negyedszázados emlékére – a Magyar Turista Szövetség támogatásával – az „Encián turisták 1914” elnevezésű szervezet. Innen csodálatos a kilátás a Duna két kanyarulatára. Hosszasan nézelődtünk, majd továbbmenve újabb Duna-néző helyet kerestünk. A Dobozi-orom 315 m magas pontja közel sem volt olyan látványos, mint a hegyes-tetői, de annak is nagyon örültünk.

Hegyes-tetőn a Julianus barát toronyból nézelődtünk

Ahol lehetett, kerestük a Dunára néző helyeket

Valami érdekes a Napraforgó tanösvényen

Innen már Zebegény irányába kutyagoltunk, de még egy kis kitérővel meglátogattuk az Ernő-forrást. A frissítő víz jótékony hatásának volt köszönhető, hogy nyöszörgés nélkül felmentünk a zebegényi kálváriadombra. Itt aztán lehetett nézelődni: Trianoni emlékmű, Kálvária-kápolna, Kós Károly-kilátó, ahonnan a délután ötórai nap fényében ismételtlen megcsodáltuk a Dunát. Aki sietett haza, a közeli vasútállomás felé vette az irányt, mi pedig a községen áthaladva a Mályi-Victor lakba mentünk. Mérésem szerint a túra 14 km hosszú, szintemelkedése pedig 572 m volt.

Háttérben a Dunával a Napraforgó tanösvényen

Vasárnap szintén körtúráztunk. A közeli Sárkány-dombon lévő *Napraforgó tanösvényt* vettük célba, annak is a Duna felőli részén mászkáltunk. A párás idő miatt a panorámafotósok nem igazán csatogtatták masináikat, de a látvány azért csodálatos volt. A 4,5 km-es sétát követően csoportosan megnéztük a *hajózástörténeti gyűjteményt*. Tárlatvezetőnk Farkas Judith tulajdonos-igazgató – a magánmúzeum alapító Farkas Vince tengerésztiszt leánya – a kiállított tárgyak bemutatásán túl, részletes hajózási történeti ismertetővel is szolgált.

Ezzel befejezve az élménydús napot, ill. hétvégét, rövid búcsúzkodást követően hazamentünk.

Magam részéről – de azt hiszem a többiek nevében is írhatom – köszönöm a kedves vendéglátást és a remek kirándulásokat. Jövőre ugyan itt!

Farkas Judith tárlatvezetése a Hajózástörténeti Gyűjtemény, Hajósnépek Művészete kiállításon

Nagy Péter, KEE

Hegyes-tetőn lévő Julianus barát torony letről, bentől. Tetejéről pedig a csodás kilátás

Színes vándortábor Feketehalomban

A Kárpát-medence legtöbb tagot számláló magyar civil szervezete, az Erdélyi Kárpát Egyesület (EKE), a barcasági Feketehalom megyei jogú város területén tartotta hagyományos éves vándortáborát, a Kotla-hegy lábánál, ahol a helyiek majálisznak. A gyönyörű fekvésű város a Kotla egykori Schwarzburg váráról kapta nevét.

Az EKE XXVII. Országos Vándortáborát a 125. születésnapját ünneplő EKE Brassó vállalta el, július 30-augusztus 5. között. Bátor tett volt, de megértte. Dr. Kovács Lehel István, a brassói osztály elnöke, aki egyben országos elnök is, és az agilis Szász Ágnes ügyvezető elnök meggyőzte a tagságot, így az 1995-ös sikeres IV. Országos Vándortábor után, másodszer adtak találgatást a turistáknak a páratlan szépségű brassói hegyek közelségében. Igaz, akkor csupán 241 volt a táborlakók száma, ami az évek során ezer fölé emelkedett.

Megnyitó áldással, színvonalas kultúrmasorral

A vándortábor megnyitóján *Dr. Kovács Lehel István táborparancsnok* köszöntötte a nagyszámú táborozót. Megemlítette: „A Barcaság a dél-erdélyi magyar szórvány földje. Hétfalusi, barcaújfalusi, krizbai, apácai csángók hazája. A borica, a kakaslövés, a csángó kapuk, a tojásírás és bútorfestés, a különleges népviseletek és a házoromdíszek tájegysége. Erdély keleti kapuja, amelyet most kitarunk az érkezőknek, hadd ismerjék meg értékeinket.”

Corina Slaveanu, a helyi Múzeum igazgatója tolmácsolta Catalin George Muntean polgármester üdvözlését, aki akkor a Városi Tanács ülését kellett vezetnie.

A vándortábor három védnöke közül Tóásó Imelda, Brassó Megye Tanácsának RMDSZ-es alelnöke, meleg szavakkal mondott istenhozást a turistáknak. A másik két védnök: Kalmár Ferenc, Magyarország szomszédspolitikájának fejlesztéséért felelős miniszteri biztosának

és Zákonyi Botond, Magyarország bukaresti nagykövetének üdvözlő sorait Dr. Kovács Lehel István olvasta fel, akik hivatali elfoglaltságuk miatt hiányoztak. Köszöntötte a táborlakókat Lehotzky Gyula, a Magyarországi Kárpát Egyesület ügyvezető elnöke és Vámos László, a Pestkőrnyéki Kárpát Egyesület elnöke.

Áldásért fohászzkodott a táborra nt. Koszta Enikő evangélikus lelkész és nt. Nagy Veres Hajnal református lelkész. Mint később kiderült, kérésük teljesült.

Következett az „Ezért szeretjük az erdőt, ezért szeretjük a fát” témájú EKE-napi pályázat kiértékelője. A nyertes diákok csillogó szemekkel vették át az értékes díjakat Dr. Kovács Lehel István elnöktől és Veress Ágnes országos EKE titkártól.

Nádudvary Marika és Nádudvary György a tábori harangszóval jelezte a tábor megnyitását

A megnyitón Dr. Kovács Lehel István, a Feketehalmi Magyar Kórus és vezetője Nagy Veres Hajnal

Ünnepélyes zászlófelvonás, tábori harangszó adta hírül a vándortábor megnyitását. Az EKE-harangot Nádudvary Mária és Nádudvary György kongatta, akik ott bábáskodtak az 1995-ös brassói vándortábornál is.

Színvonalas kultúrműsorral zárult a megnyitó. Megérdemelt tapsot arattak a Csíkszéki EKE néptáncosai, a brassói Mátka néptánc és népdalcsoport fiataljai és a Nagy Veres Hajnal karmester vezette Feketehalmi Magyar Kórus.

Ismerkedés Barcaság szépségeivel, nevezetességeivel

A tábor regisztrációs fősátrában, a számítógépekkel alaposan ellátott titkárságon, első perctől lázas tevékenység folyt. Itt kapták meg a turisták a tábori belépőt, a kitűzött, az Enciánt, a brassói természetjárók folyóiratának különszámát, mely tartalmazta a vándortábor programfüzetét is. Ajándékcsomagot is kaptak a táborlakók, benne Dr. Kovács Lehel István: Barangolások a Barcaságon című tartalmas, szép fotókkal bőven illusztrált kötetével, túrasapkával, hűtőmágnessel.

Kedden, szerdán, csütörtökön indultak a túrák. Örvendetesen népes gyereksereg volt a táborban. A „Strand a Goldbach patakon” elnevezésű gyerektúrán 133-an vettek részt. Vezetője Soós

Tibor volt, Ági feleségével és 3 kislányával. Mint később kiderült ez volt a legnépesebb kirándulás.

A közeli Kotla-hegy varázslatos világát Györbíró Emese és Márk Emese, a Háromszéki EKE túravezetői mutatták be.

A Keresztényhavasra a Beke Aranka, Kertész Emilia, Szócs Ilona trió vitte a turistákat. Mint elmondták, nagyon jól esett a szíves, baráti fogadtatás a Julius Römer menedékházban, mely a szász természetjárás remekműve. A Tejbarlangba is bevitték a turistákat.

A Nagy-kőhavasra, a hétfalusi csángók szent hegyére, a Hétlétrás szakadékon át, Kovács Kendi Lehel, az EKE Székelyudvarhely elnöke, vezette a társaságot.

Kedden a zápor néhányszor kellemetlen útítársnak bizonyult. A Blénesi család, Edith és Gyuri, Bagoly Ágotával és Ungvári Évával együtt, azért bemutatta a Királykő sziklás birodalmát a népes csoportnak. A Botorog-kútnál bokáig gázoltak a kiáradt hegyipatakban.

Szerdán és csütörtökön, derűs időben, a Királykőn már a zergék is előjöttek. Meglepve nézték a sziklákon, párkányokon kapaszkodó turistákat, akiket Gergely Zoltán és Petki Pál vezetett. A Királykő Erdély egyik legszebb hegyvonulata. Nem csoda, hogy ide vezetett három túra is. Soós Gábor túravezető, Szabó József és Reinitz Erzsébet segítségével bemutatta a Királykő mesés sziklacsipkéit. Támogatta a csapatot a Pestkörnyéki Kárpát Egyesület kiváló hegymászója, Mályi József és a Kárpát Egyesület Eger részéről Nagy Péter is. Józsi egyedül teljesítette az Első Kárpát-koszorú expedíciót 1995-96 telén.

A Gergely-Petki kettős vezetésének köszönhetően ötvenen csodálhatták a Negoj-csúcsról a Fogarasi-havasok csodálatos világát. Két másik nehéz túrán a gleccserek világában, a kéklő bércekben, a tavak világában lehetett gyönyörködni Taus Adrian, Steinesz Valeria, Fülöp László, Gajdó Éva és Márk Miklós vezetésével.

A Bucsecs-hegység sem maradhatott ki. Talán a legnehezebb túrát vezette ide Tőke Dénes és Fénya Miklós, a csíkiak kiválóságai, de tőlük már megszoktuk. A szintkülönbség 2000 m volt, a Molnár völgyben nincs jelzés, mégis profi szinten teljesített a csapat. A Bucsecs egyik ékessége a Malaesti-cirkuszvölgy. Ide vezetett egy közepesen nehéz túra, amelyet a három nap folyamán több mint százán teljesítettek, Izsák Dénes, Miklósi Csaba és Jákó Katalin segítségével. Déléltt tíz órára mindig felértek a menedékházhoz, ott uszonnáztak. Sok 6-7 éves gyerekecske is nagyszerűen menetelt. Minden nap 20-30 főnyi zergescapatnak integettek.

A Csukás-hegység mesés szikláit Mihály Melinda, Ileana Krisztina, Miklós Jácinta és Vajda Péter mutatta be három napon át, a közel másfélszáz túrázónak. A számos gyerek jóízűen majszolta az érett áfonyát. Sikerült több határkövet is megmutatni.

A Baj-havas túrákat Soós Olivér, Márkos Mária, Miklós Katalin és Magdó Vilma vezette. A harmadik napon, a jóra fordult időben sok gyerek is érkezett, málnázni is lehetett.

A Töröcsvári-Magurán Kertész Csabát, Bara Józsefet két sepsiszentgyörgyi diák is segítette, Gáll Krisztián és Kovács Szabolcs. A szép látványról rádión keresztül beszámoltak a kívüllagnak is, mert Csaba rádióamatőr.

Hamar betelt a jelentkezők listája a barcasági falvakon átvezető szekeres túrákra, amelyeket Soós Ibolya és Gyerkó Lenke vezetett. Segítőjük is került, Lenke 5 éves unokája, Németi Kristóf. Első nap négy szekér, másodikon öt állt rendelkezésre. A barcaújfalusi asszonyok izletes lepénnyel lepték meg a vendégeket. Bence Nimród és Fehér Csilla lelkészek bemutatták a krizbai, illetve barcaújfalusi templomot is.

A brassói számos magyar vonatkozású emlék megtekintésére is sor került. Nádudvary Mária, Veres Emese Gyöngyvér, Mezei Júlia és Nádudvary György irányításával a Cenkre is felment a társaság, felvonóval. Szép

élményben részesültek a túrázók a Szent Péter–Szent Pál plébániatemplomban. Fülöp Zsombor, elsőmísés káplán, aki nemrég került Brassóba, áldást kért csapatunkra. Mint elmondta, Székelyföldön úgy tartják, egy elsőmísés áldásáért érdemes elkoptatni egy pár jó csizmát.

A biciklisek Kozma Zoltán, Gajdó Ödön és Abonyi Lóránd vezetésével a három nap során 270 km-t kerekéztek. A második napon a 8 defekt sem szegte kedvüket. Útjukban vártemplomokat, múzeumot is meglátogattak.

A Barcaság csodálatos szász templomeroideit Grész Judit, Benedek Zelma, Mester Nagy Levente mutatta be, nagy szakértelemmel.

Regman Zsuzsanna, Bartos Anna Mária és Regman Dávid Szinaján királyi sétányon, királyi réten vitte a társaságot, a kaszinót is meglátogatták.

Szász Márta, Balási László, Fekete László vezetésével nagyon sikeres volt a gombásztúra. Hozzájuk csatlakozott a kiváló gombaszakértő, Belfényéri Gábor. Meglepetésre gombatokányt készítettek a hegyen a résztvevőknek. Többen elmondták, ezután bátran nyúlnak majd a gombákhoz.

Veres Emese Gyöngyvér és Hochbauer Gyula, a Látogatóban a hétfalusi csángóknál elnevezésű honismereti túrán ismertette a csángók történetét, jelenlegi helyzetét. Véleményük szerint még több ilyen találkozóra lenne szükség, hogy az anyaországiak valós képet alkossanak a hétfalusi csángókról.

A Királykő főgerincén lemaradozó fotós, nézelődős csoportunkat Soós Gábor vezetette

Vámos László (PKE) a zárőnnepségen jutalmakat adott át

Amatőrök is elmentek a fotós túrákra, amelyeket Magdó István vezetett és nem bánták meg. Szenczációnak minősítették a madárleses, valamint a sziklák birodalmába és a tanyák világába vezető közös kirándulásokat.

Pénteken hagyományörző napra került sor. Vadász Szatmári István, Hlavathy Zsuzsanna, Nagy Attila programfelelősök változatos programról gondoskodtak: rovásírás, szövés, kézművesség, fafaragás, nemezelés, bútorfestés, tojásírás, íjászat, táncház, énektanulás. Kovács Ildikó bemutatta, milyen az élet a jurtában.

Kirsch Gábor volt a tábor kultúrfelelőse. Esténként roppant érdekes és értékes előadások hangzottak el. Brassóból Dr. Kovács Lehel István: Térben és időben... Barangolás a Barcaságon című kötetét ismertette. Ziegler Ágnes pedig A brassói Fekete templom. Reformáció és renováció könyvével aratott megérdemelt sikert. Meg kell említeni, hogy a helyi szász evangélikus templomban megtartott orgonakoncerten több mint százan vettek részt, amelyet Uncs Dieter helybeli orgonaművész tartott.

Nagyszerű volt a tábori konyha, amelyért Sándor Levente felelt. Mindenkinek ízlett a roppant változatos felhozatal. Még táborbontáskor, vasárnap is működött a remek konyha.

Kitűnőre vizsgáztak az önkéntesek, legtöbbjük az Áprily Lajos Főgimnáziumból és a négyfalusi Zajzoni Rab István Középszkolábólól

került ki. Őket Székely Gyöngyi, Hlavathy Péter és a diák Kirsch Edgár irányította.

Nagyszerűen szórakoztunk a táncházakban, a Ráduly házaspár, Sanyi és Zsuzsa és nem utolsósorban a Csíkszéki EKE táncosainak jóvoltából. Kodoba Florin és bandája zenekara volt a hab a tornán.

Meg kell dicsérni Szász Ágnes is, aki nemcsak a pénzügyekről gondoskodott, hanem segített, ahol szükség volt.

A tapasztalt Farkas József, aki a szállítást vállalta el, mint a tavalyi táborban, mindent megtett, amit lehetett. Nem ő a hibás, hogy gépkocsivezetőkben nagy a hiány, így késések is előfordultak.

Szombaton a családi vetélkedőkkel párhuzamosan került sor az EKE országos nagygyűlésére. Dr. Kovács Lehel István lett a régi-új elnök. Alelnökök: Deák László – EKE Gutin Nagybánya, Bőjthe-Beyer Barna – EKE Marosvásárhely és Istvánffy Attila – EKE Torda, akit az év emberének választottak, a várfalvi EKE-Várban kifejtett tevékenységéért. Az országos titkár ismét Veress Ágnes lett.

Az ideai hagyományos EKE-bált a Csíkszéki EKE rendezi a Gyimesekben, Borospatakán. Jövőre a vándortábor az EKE Marosvásárhely rendezi Szovátán.

Szombaton, késő délután, került sor a táborzárásra. Dr. Kovács Lehel István táborparancsnok, az Országos EKE elnöke közölte: 1209 személy vett részt a táborban, amelyben 188 szervező tevékenykedett.

Az anyaországi Kemenesmagasi Citerazenekar és Népdalkör remek előadása mindenki tetszését elnyerte.

Dr. Kovács Lehel István táborparancsnok felkérte Nádudvary Györgyöt az EKE-harang meghúzására, ezzel befejezettnek nyilvánította az EKE XXVII. Országos Vándortáborát.

A sepsiszentgyörgyi PressTone sajtózenekar közreműködésével fergeteges buli kerekedett. Sokáig szólt a magyar nóta a táborűz mellett is.

Kőoszlopok birodalmában

Észak–Csehország

Prológ: Mi a hasonlóság a rántott csirke és a csehországi homokkőoszlopok között? Első ránézésre semmi. Hacsak nem sütjük kökéményre a húst. Pedig van. Az első napon az újdonság erejével hatnak. Hú... azt acsodás.... A harmadik napon még elmajszoljuk a húst és a kőoszlopok is szépek, szépek, de már láttunk belőlük százat. A hatodik napon látni sem kívánjuk a csirkét és a terepen is: „na, már megint itt vannak a kőoszlopok, amikre fel kell mászni!” Persze nem jelentkeztek ennyire ezek az érzések és nem jött a „Jöttünk, láttunk, hazamennénk”.

Egri egyesületünk ezúttal a Prágától északra, északkeletre eső hegycsoportokat célozta meg, melyet Cseh-Svájc és Cseh Paradicsom néven emlegetnek. A kiválasztásban nagy szerepet játszott egyesületi elnökünk Rumcájsz meséi iránti rajongása. A hírhedt zsvány a Jicin környéki erdőkből kijárva bosszantotta a város idegen urait.

A szerző a lednicei kastély parkjában

Úton

Tudvalévő, hogy Csehország 1526-ban szintén elveszítette önálló államiségát, de csak 1620 után, egy balul sikerült felkelés után nyilvánították a Habsburgok örökös tartományukká. Ez az állapot az I. világháború végéig tartott. A cseh nemesség elveszítette jelentőségét, birtokai jó részét elkobozták és a Habsburg házhoz hű nemesi családok kapták meg. Ennek számos példája van országszerte. Prága felé menetben Lednice településen álltunk meg, ahol a Liechtenstein hercegi család rendezkedett be. Méghozzá „pazarul”. Óriási vagyonuknak köszönhetően a világ számos építészeti stílust jól-rosszul utánzó építmények garmadával rakták tele a kastély jó száz hektár kiterjedésű parkját. Minaret, indiai kávézó, megállapíthatatlan stílusú csónakház, van itt minden. Na meg az angol gótikát utánzó neogót kastély. Mustársárgára festve! A francia stílusú kastélypark a rengeteg virággal viszont gyönyörű, egész nap el lehet sétálgatni benne.

De az utazás jellemzője, hogy semmire sincs elegendő idő. Prágától 70 km-re, északra lévő szállásunkat este 8 óra után értük el, ami lényegében apró épület, étteremmel. Szóval egy motel az erdő közepén. Itt nem is fért el a csoport, 16 fő a közeli (5 km-re) lévő faluban kapott szállást.

A cseh-lengyel határon

A szállástól a legmesszebb lévő másnapi úti célunk már Morvaország szélére esett, Adršpach település mellett található nemzeti park felfekeresését tűztük ki magunk elé. 4 órás utazás után, sokszor alig busz szélességű mellékutakon értük el a

Szállásunk az étteremmel

park bejáratát és 100 cseh korona (kb. 1400 Ft) leszurkolása után bebocsájtást nyertünk. Egy elképesztő séta vette kezdetét, ez volt a „hű... azt a” időszaka. Amerre az ösvény haladt, kétoldalt elképesztő, toronyház méretű homokkő sziklák emelkedtek, a fák eltörpültek közöttük. Teljes sziklaváros zezugos ösvényekkel. Több szikla magassága meghaladja a 100 métert. Itt ott hegymászók igyekeztek fel kötélbiztosítással.

A gótikus kapu

Főleg felfelé bámészkodva sétáltunk el a Gótikus kapuig. Ez egy mesterséges csúcsíves kapu, lényegében azt az útszakaszt jelzi, ahol szűk szurdokká szűkül az út, a sziklák tetejét nem is látni. Egy ponton megcsodáltuk az „Ördög keze” képződményt, ami tényleg kezet formál, csakhogy 20 méteres és tömör szikla. Tovább haladva jutottunk el a Goethe pihenőhöz. A neves irodalmár is járt erre, pontosabban 1790-ben, erre tábla emlékeztet. Innentől következett a hullámvasút, azaz állandóan fel majd le kb. 2 km hosszan. Érdekeség, hogy az egyik emelkedőn patkó alakú tó terül el, itt 40 koronáért csónakázni is lehet. Jellemző, hogy ezen a vidéken is igyekeznek mindenből pénzt csinálni. Mi lemondtunk a be nem tervezett csónakázásról. Az eddig együtt haladó – főleg idősekből álló – csapat elemeire bomlott a folyamatos le-feljárásban. Mindössze hatan értük el a kitzűzött célt, Teplice nad Metui-t. Miután egy ideig nem érkezett senki utánunk, az országút mentén visszagyalogoltunk Adrspach-ba, attól tartva, hogy a többiek visszafordultak a bejárat irányába és ránk várnak a busznál. Visszaérve derült ki, hogy a csapat több részre szakadva még benn kóborol a kőoszlopok között, a társaság nagyobb része pedig Jivkába, egy közeli faluba tart. Hogy az időt elússem, a közeli emléktárgy boltban 75 koronáért vettem egy Rumcájszos kulcstartót. (Kiderült, hogy Jicinben 60-ért megkaptam volna.) Úgy fél 6-ra azért mindenki megkerült és este 9-kor már a vacsoránál ülhattünk.

Rumcájsz földjén

A harmadik napon a nálunk a rajzfilmekből ismert betyár rejtkehelyét kerestük. Ezúttal a célterület déli oldalán szálltunk le a buszról, mert a műút annyira szűk volt, hogy a buszvezetők nem vállalták a tovább haladást. Így az útvonalon jelentősen módosítva kezdtük el Cseh Paradicsom felfedezését. Ez is homokkővidék, viszont itt a sziklák nem egy nagy lapályban, hanem hegyenvölgyön szétszórva helyezkednek el. Miután már elegendő sziklatornyot láttunk, elértük a környék legszebb kilátópontját. Alattunk meredek sziklafal, lenn a szűk katlan, melyet körülvesznek

az 50-80 méter magas sziklatornyok. Távolabb néhány ház, majd arra megyünk, a katlan végében ott vár a busz. Távolabb jól kivehető a Trosky kettős sziklacsúcsa, tetejükön a vár iker-tornaival. A látóhatárt a Turnov környéki hegyek zárják. Feltűnő, hogy rengeteg család, kisebb-nagyobb gyerekekkel járják a területet, vannak nyilvánosan működő babakocsis utak. Úgy látszik itt nem szükséges kampányolni az egészséges életmódra nevelés érdekében. A nagy bámeszkodás után és némi kalóriapótlást követően, leereszkedtünk az előbb emlegetett katlanba a „Rumcájsz lépcsőn”. A testesebb egyének nehezen préselték át magukat a helyenként fél méterre összeszűkülő járatokon. Végül csak leértünk a katlanba és kijutottunk a hivatalos bejáraton keresztül. Örömmel konstatáltam, hogy megspóroltam 80 koronát és gyorsan be is ruháztam a környék térképébe. Kora délután lévén, akkor irány Jicin! Mint épebben megmaradt, középkori jelleget őrző városka, Jicin is rendelkezik gótikus városkapuval és elegáns főtérrel, középkori templommal. Nagy örömünkre személyesen találkoztunk a hírhedt zsvánnnyal és feleségével, Mankával. Mellesleg sikerült a helyi hipermarketben feltöltenünk apadó élelem és italkészletünket.

Ismét a Paradicsomban

Ezúttal a nemzeti park északi részét céloztuk meg, Turnov városka környékét. Nagy várrajongó lévén, külön öröm, hogy mindjárt Frydštejn sziklavárával kezdünk. Jobban mondván a bejáratnál kasszával. Kéz- és lábbal elmutogatjuk, hogy csoportnak azért jár valami kedvezmény, végül 80 helyett 40 koronát fizetnek. Magáról a várról nem sokat tudunk. Annyiban hasonlít a sirokihoz, hogy a felszíni részek mellett a sziklák belsejét szintén az erődítmény részévé tették. Kicsike vár, vajmi kevés védelmet jelenthetett nagyobb támadó sereggel szemben. Jó kis külső csigalépcsőn kapaszkodik fel, aki az öregtorony bejáratához igyekszik, még benn is akad jó pár lépcső. A kilátás persze itt is pazar. Miután bebarangolom a vár minden zugát, utolsóként jövök ki. Kényelmes gerincúton haladunk Mala Skala

Rumcájsz és Manka, na meg Farkas Marci, az „idegen földesúr”

település felé. Szikla, szikla, kőoszlop errefelé is. Az egyik mögött eldugott kápolnát mutat a térkép. Felérve, kiderül, hogy 30 korona. Kihagyjuk. Egyre melegebb van, a vidéken látszik az aszály, a mezők kiégték. Most jön a túra második része, felmegyünk a Besedicke sziklacsoporthoz, ahol több kilátópontról lehet gyönyörködni a sziklatornyok megunthatatlan látványában. A kilátás

Rumcájsz lépcső

ismét elképesztő. A lefelé menet sem érdektelen, kanyon labirintusban haladva nagyon kell figyelni a sárga jelzést. Útközben kapjuk az értesítést, hogy a busz nem tud bemenni a kiszemelt találkozási pontra, így ma hosszabbat megyünk. Valami Vesec nevű falu busz fordulójaiban – természetesen a dombtetőn – meg is találjuk estefelé már nagyra értékelt járművünket.

Prága

Valamikor a 2000-es évek elején már jártam a fővárosban és maradtak róla emlékeim. Igaz, akkor a külvárosban laktunk, ifjúsági szállodában, egy toronyházban és metróval jártunk be. A „Kehely” sörözőt is este 11-kor találtuk meg... Most természetesen a várral kezdünk, de már nem olyan egyszerű a belépés. Beléptető kapu van, minden fémtárgyat ki kell pakolni, átlépni a kapun, majd a fémtárgyakat összeszedni. A kombinált jegy 250 korona, csoportosan. Csoportunk először a Szt. Vitus Székesegyházba jutott be. Itt kordonok között hőmpölyög a világ minden tájáról összeverődött tömeg. Azért mindent meg lehet tekinteni, legszebb az országalapító Szt. Vencel kápolnája. A térről a régi városházára mentünk, melynek belsejében sok szép középkori részlet maradt fenn, ilyen a nagy tanácsterem. Jártunk abban a szobában, melynek ablakából 1619-ben a feldühödött cseh rendek kidobták az osztrák helytartókat. Nem az első eset volt ez a cseh történelemben és lenézve az ablak alatti mélységre, érthető is, nem kellett vesződniük egyéb kivégzési módokkal. Felkerestük a legkorábbi várbeli templomot, mely 1000 körül épült és mivel a vár sosem élt át nagyobb ostromot, fenn is maradt. Ez egy háromhajós román kori bazilika, korabeli freskókkal, szarkofágokkal, mivel temetkezési helyként is szolgált, mint nálunk Fehérvár. Délután önállóítottuk magunkat, hogy elmenjünk Svejik sörözőjébe. Én a Vencel térről tudtam az odavezető utat, csak hogy a teret is alig találtuk meg a melegben és a tömegben. Végül feladtuk, és a vár alatt egy átlag presszóban ittunk sört ird és mondd 65 koronáért. De jól jártunk, mert 5 óra felé felhőszakadás

Frydstein, a vár öregtornya

érte el várost, véget vetve a kánikulának. A világ minden tájáról összeverődött tömeg persze bőrig ázott és csoportunk nagyobb része is. Mi hárman egy híd alatt vészeltük át a vihart.

Cseh-Svájc

Ha Csehországban túrázunk, nem lehet kihagyni a német határhoz közel eső sziklakaput, a Pravčicka Brana-t. Amolyan Berva-völgy felsőbb részén futó út szélességű aszfaltcsíkon haladunk,

Az utak mindenütt jól kiépítettek

Prága, Szt. Vitus székesegyház

gépkocsi karaván kíséretében. Hrinsko település üdülő övezetében, egy jól kinéző, ámde induláskor nem igénybe vehető étterem parkolójából kezdődik a túra. Enyhe emelkedők után Pálinkás Lacival az élre törünk és szintben sokáig futó jó 5 km-es szakasz végén végre egy elágazás. Innen már csak 20 percnyi emelkedő van hátra, és látjuk is a monumentális sziklakaput. Alatta, mellette étterem, az étterem mögött beléptető kapu és pénztár, 3 euro. Itt már érződik

A híres sziklakapu

a német hatás! Leszurkolom. Ezzel megvásároltam a jogot, hogy átmenjek a sziklakapu alatt. Sőt, az út folytatódik, a kapuval szemben, a szikla tetején korláttal védett kilátópontokat létesítettek, hosszú percekig lehet itt nézelődni és még délre nem ettünk semmit. Hosszú ereszkedés következik, míg végre a csoport eléri Hirsko települést, ami egy utca és két bazársor. A házak fölött akkora sziklák, azt hinné az ember, hogy rázuhannak a házakra és palacsintává lapítják. Némi pihenő után az Edmund's patakot követjük, hogy a vidék attrakciójával, a felduzzasztott patakon történő csónakázással ismerkedjünk. A patakot deréktájon elgátolták, így egy viszonylag mély, csónakkal járható szakasz keletkezett. A Dunajechhez hasonlóan itt is jó kedélyű, fiatal kormányos taszigálja a 20 főt befogadó bádogdereglyét. Közben mutatja a nevezetes sziklaalakzatokat: E. T, a patak őrzője (valami démon), a Niagara-vízesés (itt meghúzz egy kötelet, mire fentről ömlik a falon a víz). Órányi ladikozás után még egy kellemes séta a szurdokban, a patakot követve, majd jön a fekete leves. Kegyetlen meredeken kimászás oda, ahol a buszt reggel hagytuk. Olyan, mint mikor a hűvös pincéből feljön az ember és megcsapja a meleg. Embert próbáló. Végre felérünk, akkor derül ki, hogy a busz még egy óra járásnyira parkol, de se baj, annyi előnyt már szereztünk, hogy egy jó barna sörre elég legyen, ami meg is valósul az induláskor kinézett vendéglátóhelyen.

Egy csepp Németország

Az utolsó túranapon átruccantunk Szász-Svájcba, azaz az Elba Drezda alatti vidékére. A szárazság meglátszott a folyón, a komp éppen hogy tudott közlekedni, ami átvitt Königsteinből a túlsó partra. Nagy bánatomra a vár kimaradt a programból. A napi rövid túra célja a földrajz tankönyvekből és képeslapokból unalomig ismert Bastei kőhíd meglátogatása. Mint Csehországban, itt is a világ minden részéről összesereglett nép róttá az utakat és mintha a migráció hatása is megmutatkozott volna. Szóval a hatodik napon már kezd előjönni a „már

A Bastei kőhid

Az apadó Elba felülről

megint homokkő sziklák” életérzés. Úgyhogy vesszük is az irányt le a hegyről, a kényelmesebb völgybe, vissza a kompra. Még lenne egy jópófa, kertbe kiépített modellvasút, de a megérkező zivatar mindenkit bekerget buszba. Nagyon kell már az eső, hiszen akkora a folyó, hogy látszik a meder a partokhoz közel és a nagyobb méretű halmak kilátszik a hátúszója. A nap krónikájához még az tartozik hozzá, hogy a szállásra érkezésünk után 10 perccel nagy baleset történt és teljesen lezárták az utat. Megint szerencsénk volt!

Hazafelé

„Minden jó, ha vége van!” mondotta Rejtő Jenő, sajátos humorával. Így ez az út is véget ért.

Hazafelé még megnéztük az autópályához közeli Jihlava települést. Terveztük, hogy lemegyünk Telcbe, csakhogy a szakaszonkénti félpályás lezárások miatt feltorlódott a forgalom az autópályán, sokszor álltunk a dugóban. Érthetetlen, hiszen munkálatok meg nem folytak!

De ne legyünk telhetetlenek!

Rengeteg szép dolgot láttam ezen az úton is, melyet eddig tankönyvekből ismertem. Ez a vidék tényleg egyedi arculatú, sziklavárosai arra várnak, hogy minél többen felkeressék őket.

Benkó Zsolt, KEE

Kilátópont a Cseh Paradicsomban

Dévényi krónika, 2018. 09. 04–11.

Többszöri nekifutás és időpont eltolás után jött össze ez a 8 napos vízitúra 7 fő részvételével. A társaságot Laci szedte össze, az én 29 címre küldött e-mailjeim hatástalanok voltak.

Ezúttal is Rátkai Csabával vitettük Dévénybe a 3 kenuból és 1 kajakból álló egységünket.

Már a Római parton eső fogadott minket, fuvarosunk ezért még rá is kérdezett nálam telefonon, hogy tényleg megyünk-e. Útközben zuhogott az eső, mire Dévénybe értünk, a kenukban már 10 cm víz himbálódzott, de ott már kezdett előbújni a nap. A dévényi vártól 50 m-re táboroztunk a Morva parton az Apácatoronny alatt. Egész éjszaka még zuhogott az eső, de reggelre minden kitisztult, további utunkon már nem volt eső, sőt ragyogó napsütésben volt részünk.

Elő nap délután még megnéztük a dévényi várat. Szabad-e Dévénynél betörni. Új idők új dalaival? – kérdezte Ady – és kérdeztük mi is a Dunától a Kárpát-medence bejáratánál.

A nagy alapterületű vár a Magyar Királyság határ menti erőssége volt, Napóleon robbantatta fel. Innen megragadó kilátás nyílik a Duna mindkét partjára, ahol őseink Árpád vezetésével 907. július 4-7. között a Duna mindkét partján legyőzték a magyarok megsemmisítésére készülő, pápa által támogatott frank és bajor seregeket, melyek jelentős létszámfölényben voltak. Mivel ez a győztes csata 120 évre biztosította nyugati határunkat, nemzeti történelmünk legeredményesebb győzelme volt. Ezért megérdemelne egy igazán jelentős emlékművet és méltó emlékezést.

Reggel a sárga színű Morva vizén szálltunk be, mely a Duna kékesszürke vizével nagy örvényekkel keveredett össze. Az áradás gyorsan vitt minket Pozsonyba. A vízről végignézve a várost éles kontrasztban láttuk a régi magyar épületeket, templomokat és közöttük az új modern üveg- és beton kockaépületeket. A két stílus kavargása miatt egyáltalán nem nyerte meg

tetszésünket a város. Egy apró részlet, amely tetszett: két konténer egymáson, a felsőnek a fele üveg, mögötte, mint egy kilátóban ülnek a vendégek – ez a Konténer Rivijéra.

Pozsony alatt a víz tóvá szélesedik a dunacsúnyi duzzasztás miatt. Bementünk itt a szigetvilágot megtekinteni, ahol fehér madárfelhő szállt fel előttünk hangos csapkodással, sajnos zömében hattyúk, melyek a többi faj kárára túlszaporodtak. Amúgy a hattyú, mint megfigyeltük, elég ügyetlen a többi madárhoz képest, csak lábtaposásos nekifutással képes felszállni min. 10 m-es kifutópályával. A dunacsúnyi gátnál „Danubiana” modern művészeti kiállítás várja az érdeklődőket, melymeglepően gazdag, színes szobor-kép-fotó gyűjtemény. A szabadtéri kiállítása és azon belül egy nyakigláb 4 m-es golfozó szobra különösen tetszett.

A gátnál 3 részre szakad a Duna: Mosoni-Duna, Öreg-Duna, Erőmű-csatorna + szivárgó víz. A gátnál lenne számunkra csúszda is, de ezt nem működtették, maradt a 300 m-es átemelés az Öreg-Dunára. Erős sodrás és sok örvény fogadott minket. Egy szép ligetes részen vertünk sátrat messze a lakott részekről, éjszakai meglepetésként egy róka a nylonzsákot széttépve Zoli kalbászát meglovasította. Kerestünk volna bejárást a Szigetközi ágakba, de ezek mind erős sodrással kifelé folytak, vagy kőzárással védekeztek, így nem tudtunk bemenni azokba. Egyébként, amit a térkép mutat errefelé, annak a fele sem igaz, az ágak nem ott vannak, a km táblák a másik parton meredeznek stb. Az 1843-as fkm-nél fenékküszöb miatt kellett átemelni.

A Bőshöz tartozó Malmoknál komp is lenne, de nem járatják, épp az volt kiírva, hogy az alacsony vízállás miatt, de ez sem volt igaz. Viszont a komp melletti vendéglőben nagyon kedvesen fogadtak, megismerkedtünk Valikával, aki mindenben segített nekünk. De azokon a már ismerősünké vált szlovák kenusokon még ő sem

tudott segíteni, akiknek egyik kenuja itt borult. A vendéglő előtt táborozhattunk, külön nekünk villásreggelit készített tojásrántottából és meglepetésként még rántott halszeleteket is kaptunk. Másik meglepetést az italszállítást is végző, mindenkit ismerő helyi igaz magyar érzelmű helyi vállalkozó nyújtotta. Bevitt minket a furgonján a söröshordók között Bősre, bemutatta a stadiont és a sörözőjét, ahol mindannyian az ő vendégei voltunk, és még az erőműig vissza is vitt.

Szap térségében a Duna-ágak ismét egyesülve folytatják útjukat. Vének előtt a Kolera-sziget mellékágába mentünk be, de a kijáratnál a kőzáráson itt is emelni kellett. Gönyű majd Komárom következett. Révkomáromban a hajókikötőben kötöttünk ki, onnan mentünk várost nézni. Csodálattal néztük a tiszta, parkosított, terekben és szobrokban gazdag várost. Lehár, Klapka és Jókai városa, Zoli itt is csillogtatta történelem tudását. Jókai múzsájáról, a szépséges Belláról elnevezett étteremben ebédeltünk remek hangulatban. (A Bella eléggé debella volt a róla készült szobor szerint.)

Estére az almásfüzitői gátórházat céloztunk be, ahol engem is már ismerőként fogadtak. Ez is kellemes táborhely volt. Sanyi alkotott egy öszszecsukható vitorlát a nylon esőkabátjából, ezt is bevetettük több-kevesebb sikerrel. Dunaalmásnál remek sörözőt találtunk a parton, egykor ez volt a hajókikötő, itt ebédeltünk. Neszmélynél megnéztük a Hajóskanzenet, melynek a szakmai vezetését ismét Zoli adta.

Közvetlen Esztergom felett fura játékot űzött velem egy önjáró uszály. A jobb partról került elibém, bement a folyam közepére, először lefelé indult, majd visszafordult felfelé, utána elindult a bal part felé, de úgy, hogy még a bóján kívülre is kijött. Mindvégig igyekeztünk kikerülni, de ekkor már csak 10 m volt közöttünk, és szorított a part felé. Ekkor volt csak rálátásunk arra, hogy a parton lejtős rámpa van kialakítva kikötéshez. Eveztünk tovább lefelé, ezt megvárta, azután ki is kötött a bal parton rácsúszva a rámpára. Ez az uszály a kamionkomp Komárom és Révkomárom között – mint azt utólag kikövetkeztettük.

Esztergomban ezúttal a magyar oldalt választottuk. A Helemba alatti lassan szigetté váló zátonyon ismét kikötöttünk. A Dunakanyar hegyei és a kanyargós Duna ezúttal is lenyűgöző tájat varázsolt elénk. Nagymarosnál a viseigrádi várral szemben sátoroztunk. Már aki sátorozott, mert Zoli sátra ekkorra már romokban hevert, gazdája is elég csúful festett gyomorrontásával. Ezért nem is jött velünk a sötét éjszakába kocsmát keresni, pedig a Fő téren lévő Bor-Piac megérte az esti sétát. Hatalmas italválaszték pivalccal, spájzzal, régiségekkel, zenével. Nagymaros-alsónál Zoli még bemutatta a különbejáratú szigetét, ahol most láthatatlan volt kedvenc háziállata, a 2 m-es sikló. Innen már csak egy nagy ugrás volt a váci ágban a Római.

Az egész túra jó hangulatban zajlott, a viccek alacsonyán röpködtek, Juli meg is jegyzte

hangzatos Lenin-poémomra, hogy nagyon gügyögünk. De ez így volt jó.

Időnként egyszer-egyszer dalra is fakadtunk, amibe én is beszálltam, így nem csoda, hogy hamis vágányra futottunk. Zoli többször órákkal lemaradt a többiektől, de mindig megtalált minket, sötétben is, nekünk pedig nem sikerült elvesztenünk Őt. Az időjárás különösen kegyeibe fogadott minket, az első nap kivételével mindig napsütéses időnk volt. Jó táborhelyeket találtunk. 8nap/7éjszaka sátorban – kb. 240 km – fejenként kb. 120.000 lapátolás – rengeteg élmény – röviden így foglalható össze ez a túra.

Soha rosszabb vízitúrát! Navigare necesse est, vivere non est necesse!

Weszely György, MKE

Dömös – Rám-szakadék – Dobogókő

A kitűzött időpontban (2018.11.11.) Dömösön a különböző helyről és szervezetből (Magyarországi Kárpát Egyesület, Magyar Turista Egyesület Esztergomi Osztálya) beérkező túratársakkal nekivágtunk az előttünk magasodó hegynék. Bár még kissé hűvös, párács volt az idő, bíztunk a napocska megjelenésében utunk során.

A fiatalos lendülettel haladó csoportunk útja a Malom patak mellett vezetett. Itt jegyzem meg, hogy a túratársak között a legfiatalabb a 8 éves Rebeka volt, aki végig megfelelő komolysággal és játszva teljesítette a távot. A nyugdíjas korosztályban pedig a 77 éves Katikát szeretném kiemelni, aki fürgé lépésivel, friss gondolkodásmódjával és meleg tekintetével örömteli perceket okozott mindnyájunknak, valamint példaértékű volt a túrán való részvétele, ami a kihívások kezelésében mutatkozott meg.

Az arany őszen gyönyörködve, a friss levegőt beszívva haladtunk a Szentfa kápolna felé ki-ki a maga tempójában (pl. Méhes Laci szeretett az élen haladni). Miután röviden el is időztünk itt, folytattuk utunkat.

Következett a Rám-szakadék mesés terepe. A nagy szárazság következtében a patak medrében, a köveken járva nem lettünk túlságosan vizesek. Az árok, szakadék szépen ki van építve, így biztonságos a közlekedés rajta. Ahogy a mellékelt képek is mutatják az áldott napocska is kisütött ekkora már. Így utunkat, a pazar sziklákat, zuhatagot elhagyva és kissé megizzadva már napos időben folytattuk tovább a Háromforrás irányába.

Miklós-forrás közelében költöttük el jól megérdemelt ebédünket. Kálmán finom pálinkái, Laci bora is fokozta a hangulatot. Ekkorra már a túratársakból egy jó hangulatú, egymás iránt érdeklődő csapat kovácsolódott.

Eljutva a Nagyboldogasszony-forrásig nem csak szomjunkat oltottuk a jó ízű vízzel, de a hely megzengetésével tisztítottuk azt. Mielőtt a Rezső-kilátóhely közelébe értünk volna, egy kis kitérőt tettünk a Szer-kövekhez. Megállapítottuk, hogy erre a helyre külön túrát érdemes szervezni jövőre, amit én el is vállaltam örömmel. Itt is énekelünk egyet, gyertyát is gyújtottunk a hely azon pontján, ahol legerősebben érzékeljük az anyaföld jótékony kisugárzását.

Később a Turul körútba csatlakozva felértünk Dobogókőre. Kicsit gyönyörködtünk az elénk táruló káprázatos látványban, majd lementünk a süketek-némák Boldogasszony kegyhelyére leróni tiszteletünket.

A nap utolsó simogató sugarait élvezve túránk végén jártunk. A buszok (Esztergom,

Pomáz irányába) indulásáig már csak rövid időnk maradt, amit a túra összegzésére, búcsúzóul egymás megölésére fordítottunk. A boldog mosolyokat látva arra enged ez engem következtetni, hogy tartalmasan töltöttük egymás társaságában ezt a talán idén ősszel az utolsó fagy- és csapadékmentes napot.

Megköszönve túratársaimnak a részvételt és a gondolataink, nézeteink, ötleteink cseréjét azzal a reménnyel szívemben búcsúztam, hogy fogunk még találkozni egy következő túrán. Így legyen.

Vince Gabriella,
Magyar Turista Egyesület Esztergomi
Osztálya

Nemzetközi turistatalálkozó Zemplénben

A Pestkörnyéki Kárpát Egyesület évente, október 23-a állami ünnephez igazodó szabadnapok környezetében szervezi a nemzetközi turista összejövetelét. Az idén ez szombat–vasárnap–hétfő–kedd napokra sikeredett, amelyből a középső kettő volt a túranap. Élménybeszámolót brassói társunk, Nádudvary György küldött, aminek rövidített változata olvasható.

Brassói Erdélyi Kárpát Egyesületünk baráti kapcsolatot ápol évek óta a Pestkörnyéki Kárpát Egyesülettel (PKE). Kölcsonösen látogatjuk egymást. Most anyaországi barátaink hívtak a XIV. PKE Nemzetközi Turista-Találkozóra.

Késő este érkezünk meg a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei, Árpád-kori *Bózsva* községbe, a Kőbérc Panzióba. Vendéglátóink, Vámos László elnökkel, a találkozó főrendezőjével az élen, finom babgulyással vártak.

Másnap, reggelizés után, kilenc órakor indultak a túrák, az időjárás is kedvezett. Távol a világ zajától az országos kéltúra erdei ösvényein öt kilométert gyalogoltunk, majd vadregényes utazás következett a pálházi kisvasúttal a Kémence-patak völgyében, a Zempléni-hegység lélegzetelállító szép tájain. Valamennyien a Kőkapu megállónál szálltunk le, ahol kisvasútunk sziklába vajt alagúton haladt át, a Károlyi vadászkastély alatt.

Kerek-kő és Kőkapu

A hosszabb túrát (21 km) Vámos Laci vezette a *Kerek-kőhöz*, a Zemplén-hegység egyik legszebb kilátópontjáig, amely bepillantást nyújt a környék természeti szépségeibe. Látható a hegység legmagasabb csúcsa, a határnál emelkedő Nagy-Milic (895 m).

Rövidebb kirándulásra Pataki János vitt egy kisebb csapatot. A közeli erdei ösvények bejárása után a társaság a Kőkapuhoz tért vissza. Fejet hajtott a honfoglaló hét vezért mintázó szoborcsoport előtt, ami azt a pillanatot ábrázolja, amikor Álmos, Előd, Ond, Kond, Tas, Huba és Töhötöm megkötik Etelközben a vérszerződést.

Egy másik közeli szoboregyüttesen törénelmi nagyjaink láthatóak. Név nélkül is felismerhető Szent István királyunk, Mátyás király (jellegzetes nagy orráról), Kossuth Lajos, Széchenyi István. A völgy feletti sziklán láthattuk a szép Károlyi kastélyt. Itt őrzik azt az íróasztalt, amin Károlyi Sándor aláírta a Rákóczi-szabadságharcot lezáró szatmári békeszerződést a Vécsey kastélyban, 1711. április 30-án.

Vacsora után az itteni híres Tokaji borvidék száraz és féledes boraival kötöttünk szoros barátságot. Nem csoda, hogy rövidesen nótaszótól volt hangos a terem. Az UNESCO 2002-ben a Tokaji borvidéket felvette a világörökségi listára. Mint az előző években, most is kelendő volt Pataki Jani különböző gyümölcsparlata. Vörös Imre saját készítésű izletes birsalmasajtjából is mindenkinek jutott.

A Füzéri vár

A következő nap mindannyian honismere-ti túrán vettünk részt. Erdei ösvényeken 5 km gyaloglás után érkezünk meg a 13. század elején épült *Füzéri vár* lábához. A mohácsi vész után a Szent Koronát ide menekítették egy évre. Alaposan megizzadtunk amíg a hegytetőn levő várhoz felkapaszkodtunk. Sziklába vajt lépcsősoron is haladtunk. A Füzéri vár Magyarország egyik legjobb állapotban levő középkori vára a 2014-es évtől kezdődött felújítási munkáknak köszönhetően.

A Füzeri vár látképe

Az ünnepi vacsorát táncmulatság követte. Horváth Péter szintetizátoron játszott, népszerű slágereket énekelt, remek hangulatot teremtett.

Október 23-án, kedden, befejeződött a rendezvény, megtörtént a búcsúzás. A turista-találkozón összesen 59-en vettünk részt. A határon túlról csapatunk mellett Csíkszeredáról és Zilahról érkezett 2–2 turista.

Nádudvary György, EKE Brassó

A felújított Füzeri vár 2016. március 27-én nyitotta meg a kapuit. A korhű építészeti megoldásokkal történő helyreállítás során a belső berendezést is pótolták a fennmaradt leírások alapján. Az épületegyüttes egyes helységeiben a vár egykori védőinek, lakóinak, tulajdonosainak mindennapjait mutatják be interaktív kiállításokon.

A helyreállítás az elismerések mellett építészeti vitákat, élesen negatív értékeléseket is kiváltott. Az ICOMOS Magyar Nemzeti Bizottság Egyesület műemlékvédelmi „Citrom-díjat” szavazott meg a felújításnak. (forrás: Wikipédia)

A Füzeri vár rajza a helyreállítás előtt és után (a várban kiállított kép reprodukciója)

2018. 02.17. Bélkő túra

Útvonal: Bélapátfalva – Bélháromkúti apátság – Kőbánya – Bélkő-nyak – Holtember-tető – Szarvaskő

Táv: 15 km, szint: 600 m.

Mire a Bélkő-nyakba értünk, csodaszép napsütéses időben láttuk a felhagyott mészkőbányát és további gyaloglásunk nyomvonalát.

A csoportkép a bányaterület fölötti Bélkő-nyak kilátópontján készült.

2018. 04. 22. Bükk szállításhelyeink

Útvonal: Felsőtárkány – Örkő-ház – Peskő-ház – Felsőtárkány.

Táv: 20 km, szint: 600 m.

Talán fucsa, hogy a bejárt házak helyett a csoportkép az Oltár-kövön lévő megalitikus emlék, egy őskori sztéle előtt készült. Baráz Csaba véleménye szerint, ez a kőtomb emberek által lett felállítva.

2018. 03. 24. Bódva-völgyében Szendrő környékén

Útvonal: Szendrő városközpont – Felsővár – Telekes-völgy. Aminek fő nevezetessége az Ördög-gát.

Táv: 18 km, szint: 500 m.

Túratársunk, Zábráczy Éva ötlete alapján megvalósult kirándulás. Fotónk természetesen az Ördög-gát előtt készült. Éppen jó évszakban és időben, mert az elmúlt nyáron itt járva a patakmeder teljesen száraz volt.

2018. 06. 16. Királykő túrabejárás

Az Erdélyi Kárpát-Egyesület 2018-as vándortáborát a Brassó közeli Feketehalomba szervezte. A lebonyolításhoz az Egri- és a Pestkörnyéki Kárpát Egyesület felajánlotta a segítségét. A túrabejáráson készült felvételen a Királykő legmagasabb pontján, a Pásztor-csúcson vagyunk. Segéd-túravezetői feladatunk megkövetelte a biztonságos levezető utak megismerését. Ezeket mutatta meg nekünk Királykő szakértőnk, a brassói Soós Gábor.

2018. 07. 31. Mesés sziklacsipkék a Királykőn

Útvonal: Lombos-mező (Plaiul Fcii) – Spirlea – Láncok (Deubel-út) – Grind menedék – Pásztor-csúcs – gerinc – Hegyes-csúcs – Curmătura menedékház – Zernyesti-szoros – Botorog-kút – Zernyest.

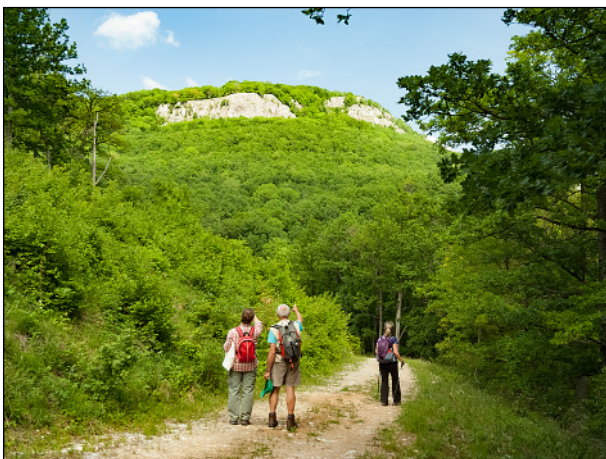
Táv: 23 km, szint 2550 m.

A fotón a Pásztor-csúcs utáni „menekülő útvonal” részlete látható. Erre vezetjük a gerincutat feladókat.

2018. 05. 12. Erdőjárók túrája

Útvonal: Felsőtárkány – Stimecz-ház – Kecskor – Toldi-kapu – Lambot – Barta lyuk – Lökbérc – Felsőtárkány
Táv: 16 km, szint: 500 m.

Egyesületi tagunk a területi erdész, Sipos Viktor „birodalmában” kirándultunk. Látnivalóban nincs hiány. Sőt, az erdőgazdálkodásról is sok hasznosat tanultunk. A fotón a Toldikunyhótól jöttünk a Kuklya felé és a Tar-kő (950 m) látszódik az útról.

Nagy-Eged-hegyi emlékek

Karácsony másnapján az Egerhez közeli hegyre, a Nagy-Egedre kirándultam. Lakóhelyemtől „háztól-házig” távolság kb. 11 km, a szintkülönbség sem borzasztó, olyan 350 m. A gyaloglás nehézsége a választható útvonalak függvénye, de ha nem akarok sokat fényképezni, akkor három óra alatt oda-vissza megjárom. Gyakran felsétálok az 534 m magas csúcsra, ahol a Dobó István kilátó már olyan rozoga állapotban van, arra felmászni nem lehet. Állítólag, tervben van a felújítása.

A csúcs Dél-nyugati oldalán lévő szikláknál szép a kilátás a városra, a Mátra hegyvonulatára. Itt magasodik a Szent István-Kereszt.

A gyalogutam során látszólag semmi különös. A városon keresztül haladva, emberekkel alig találkoztam. Szent Donát felé vezető úton lábnyom is alig van. Egyedüli szokatlan dolog, egy parkoló autó a szobor közelében. Aztán a szőlők között sétálva egy modern kárpitozott fotelen akadt meg a szemem. Már a tanösvény meredek részén felfelé kapaszkodva láttam, hogy két fiatal egy kisméretű kutyával állnak. Cini-kusan kérdeztem, ki a fáradtabb a kutya vagy az ember? A mosolygós arcú hölgy válasza: nézzek a fára! Valóban, egy közönséges borókán kis táblácskák függtek. Igényes kialakításban – értem ezalatt azt, hogy – színesben nyomtatva és zip-zárás műanyag tasakokban, piros szalagocskákkal az ágakhoz rögzítetten. Immáron csak hárman várták a figyelmes embereket. Mindegyikük egy üzenet volt. A maradékok tartalma a következő:

***Minden napban van valami gyönyörűség!
A sötét fellegek mögött is ott van a nap.***

Ahol elhervad egy virág, kis türelemmel nyílik helyette öt másik.

Ezen útmenti közönséges borókán voltak az üzenetek elhelyezve

Ott vagy jó helyen, ahol évek múltán is megdobb a szíved!

A szép gondolatok hatására – nem figyelve a megszokott és ismert útvonalamra – a fától balra egy kis ösvényen haladtam tovább. Amikor észrevettem a tévedésemet, sokat emelkedtem a hegyen felfelé. Visszafordulni nincs értelme, nézzük hová vezet ez az út. A járat eléggé ki volt taposva, kerékpár-nyomokat is láttam, nem aggódtam az útvonaltévesztést illetően. Na, nem részletezem tovább, ez az út is felvitt a Kereszthez, csak Észak-nyugati oldalról közelítve azt.

Az üzenetek kulcsa

A Kereszt melletti fán újabb táblácskák függtek. Pontosabban csak a maradványaik, melyről a piros szalagocskák árulkodtak. Megmaradt a „használati utasítás”:

Kedves Természetjáró!

***Válaszd ki és vidd haza valamelyik üzenetet!
Ne kukucskálj, hogy mi van ráírva, hanem csak vedd le az egyiket! Kellemes karácsonyt és boldog újévet kívánok szeretettel!***

Az intelligens kirándulók üzenetei. A névtelen-ség ellenére, nincs benne trágár szöveg

Két nap múlva ismételen megjártam a „keresztutam”. A kisborókán már csak kettő táblácska fityegett, a harmadik helyére, pontosabban annak tasakjába egy toll és üres papírok kerültek. Már az első lapon, két nyelven kézírás-sal rögzített ünnepi jókívánságokat olvastam.

Szilveszter éjjel a Kárpát Egyesület, Eger által meghirdetett „Koccintás a város felett” alkalmából, ismételen a boróka felé jártam. A fejlámpa fényében az üzeneteket bemutattam a túratársaknak. Megjegyeztem, bárki is készítette azokat, a tartalmas üzenetekre gondolva, nekem mindig örömet okozott.

Január 3-án a szilveszteri fények hatására – megfelelő fotós felszereléssel felvértezve – ismét felmentem a Kereszthez. Ekkor az un. kék órára időzítettem az érkezésemet. A Szent Donát úton haladva döbbenet látom, hogy a parkoló gépkocsit feltörték, ablakait kivették. Sajnos még Szent Donát szobra sem tudott elég védelmet biztosítani a gépkocsi számára. Hogy is tehet-e volna? Hiszen Szent Donát a szőlősgazdák,

szőlőskertek védőszentje. Az elemi csapások elhárításáért imádkoznak hozzá az emberek, a rablás nem az.

Továbbmenve mit látok? A szőlőknél lévő bútorgyári fotelt kilencven fokkal elfordították. A közönséges borókához érve örömmel nyugtáztam az üzenetek látványát. Azonban az egyik táblácska vizet kapott. Bizonyára valaki kinyitotta a zacskót és rosszul zárta vissza, a tartalma kezdett tönkre menni. A tollas tasakban hasonló volt a helyzet.

Nem hiszik el, de január 4-én – esti fényeket fotózni – ismét a Nagy-Eged-hegyre gyalogoltam. A feltört kocsin újabb törésnyomok. A kárpitozott fotel ismételt fordulatot vett. A boróka táblái még a helyükön, a beázott tasakokban a vízállás volt magasabb. Sajnos, az újabb esti Eger felvételek rosszak lettek.

Ismét a „hegy”, a szombati KEE túra kapcsán

A Kárpát Egyesület, Eger „Évadnyitó túra” elnevezéssel, január 5-én szombaton indította az újévet. A kirándulást Tietze Nándor vezette, az Eger – Nagy-Eged – Kis-Tiba – Vár-kút – Felsőtárkány útvonalon. Természetesen, velük tartottam. Előző nap késő este még tiszta időben jöttem vissza a hegyről, azonban a reggel nyolc óras várállomási gyülekezőnél szállingózott a hó. A hegymenetre Nándor az általam járt útvonalat választotta. Csak röviden: a megrongált autót elszállították, a fotel kifehéredett, a boróka táblácskái ugyan jégbe fagytak, emléküik ismételen javította a közérzetemet. Könnyebben gyalogoltam fel a meredek, csúszós ösvényen. A Kereszthez érve jóformán meg sem álltunk, hiszen a városi panorámát eltüntette az aprószemű folyamatos havazás.

Az eged-hegyi óév-végi és újév-kezdeti történetem lényegi része ennyi. Az anonim módon kihelyezett táblácskákra azóta is szívesen visszaemlékezem.

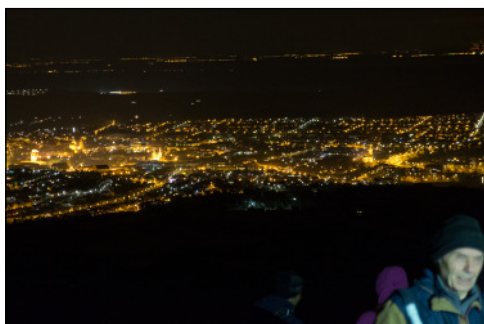

Eger város határában lévő szőlők, szemben a Nagy-Eged

Szent István-Kereszt. Helye a Nagy-Eged város felőli oldalán van. Talapzatán a felirat: Szent István király 1004-ben alapította az egri püspökséget

A Kárpát Egyesület, Eger legújabb túramozgalmának érintési helye a Nagy-Eged csúcsa. Ez azt jelenti, hogy aki egy év alatt tízszer arra gyalogol és azt igazolható módon megőrökíti, akkor jogosult lehet a **Nagy-Eged Túra Kupa** – ami egyedi kerámia boros kupa – megvásárlására. Durván fogalmaztam, mert részvételi díj van, ami viszont a kupa ára. Erről részleteket az egyesület honlapján – www.karpategyesuleteger.hu – talál az ez iránt érdeklődő.

Eger látképe Szilveszter éjszaka. A kép Nagy-Egeden lévő masszív kereszthez támasztott géppel készült

A Kárpát Egyesület, Eger évkezdő túrája elhaladt a Kereszt mellett. A szép kilátás „behavazott”

Szilveszternapi sítúra a körmöci hegyekben

Idén a tél korán érkezett, de sajnos karácsonyra elolvadt a hó. Úgy gondoltuk, hogy mégsem kellene ölbe tett kézzel várni az újabb hóesést, ezért az óév utolsó napján reggel elindultunk Körmöcbánya irányába. Nekünk különösen kedves ez a hely, hiszen a magyar sísport szülőföldjére terveztük túránkat. A városhoz közeli síterepen már többször megfordultunk, és mindig maradandó élményekben volt részünk.

A körmöci hegyek a sítutók paradicsoma, itt található a történelmi Magyarország egyik legrégebbi síközpontja Szkalka. A Magyar Sí Szövetség megalakulása után (1913), a rákövetkező évben itt tartotta az első országos versenyét.

A lesikló pálya mellett, a hegység domborzata kiválóan alkalmas sítúrára, a sűrű erdőkkel borított lankákat sítutó utak hálózata fonja be. A remekül előkészített, „ratrakkolt” és fektetett sínyomban hosszabb-rövidebb sítúrákat tehetünk, de vannak kialakított körpályák is melyek a síközpontból indulnak, és ide érkeznek vissza.

Mi most észak felé indultunk a főgerinc alatt és néhány km. után érkeztünk meg a Görgei alagúthoz, melyet nagyon szépen felújítottak. Ez a történelmi helyszín arról nevezetes, hogy Görgei Artúr tábornok az osztrákok elől visszavonulóban 1849-ben, a téli hadjárat során egy rövid alagutat robbantott a hegybe, melyen lényegesen lerövidítette az 55 km-es utat Körmöcbánya és Besztercebánya között.

Továbbhaladva gyönyörködtünk az élénk társuló tájban, mely így 1200 m magasságban valóban téliesen szép volt. Kellemes egy napos kikapcsolódásnak szántuk, és egyben az óévet is búcsúztattuk egy jól sikerült sítúrával.

Szőcs Ernő, MKE

